

**Ромен (Шевченко) Людмила Валентинівна (1959),
українська поетеса, член спілки письменників України,
уродженка м. Ромни.**

Відома українська поетеса Людмила Ромен, справжнє ім'я (Шевченко Людмила Валентинівна), народилася 28 січня 1959 р. в м. Ромни в робітничій сім'ї. Навчалася в Роменській середній школі № 11 (яку закінчила в 1976 р.) та в музичній школі, де дівчині пророкували майбутнє піаністки. Однак через хворобу про професію піаністки довелося забути, тож здобула фах бухгалтера. Однак відчувши потяг до написання музики, вступила до Сумського культосвітнього училища на диригентсько-хорове відділення, яке закінчила в 1983 р. Працювала контролером-оператором обчислювальної техніки, концертмейстером, бухгалтером, викладачем Низівської музичної школи. Та яку б професію не обирала, про поезію не забувала ніколи. Перші вірші друкувала в районній газеті, ще будучи школяркою. Поетичну майстерність набувала в обласному літературному об'єднанні «Зажинок». Систематично друкуватися почала з 1985 р., публікувалась у місцевих та всеукраїнських виданнях, у колективних збірках. До своїх віршів пише музику і є виконавицею власних пісень. У 1994 році в сумському видавництві «Слобожанщина» вийшла перша збірка поетеси «На вітрянім вогні». Своєю поезією авторка утверджує давню істину, що лише національне мистецтво є первинним, справжнім, зрозумілим. І досить окреслено, чітко висловлює своє громадянське кредо:

*У рідному слові, у пісні зіллюся,
Тепер нероздільна з тобою, мій край!
Із вітром чужим, як з мечем, я борюся,
За страчену пісню Марусі Чурай.*

Поряд із громадянським джерелом у поезії Людмили Ромен життєдайно б'ють й інші мотиви. Зокрема, розлога і різнопланова інтимна лірика:

*Любов свою нікуди не ховаю.
Хай світить всім, а не лише мені.
Живу отак – на вітрянім вогні,
Щодня і душу, й серце обпікаю.*

Та інтереси молоді поетеси не обмежуються лише творчістю. У 1996 р. Людмила Ромен стала одним з організаторів і засновників місцевих патріотичних громадських організацій Союзу українок та обласної організації Всеукраїнського жіночого товариства ім. Олени Теліги, яку й очолює з 1999 року. Вона є одним з авторів збірки наукових праць «Олександр Олесь. Творча спадщина і сучасність» (вийшла у видавництві «Козацький вал» у 1999 р.).

У 2001 році була прийнята в члени Національної спілки письменників України. Працює відповідальним секретарем обласної організації НСПУ. У 2003 р. стала лауреатом премії літературного конкурсу Світової федерації українських жіночих організацій ім.

Марусі Бек. Крім того, Людмила Валентинівна є членом ще двох національних спілок: Спілки майстрів народного мистецтва та Асоціації діячів естрадного мистецтва України.

У 2006 році вийшла книга поетеси «Вірую. ПроСТО тріолети». Любов'ю до рідного краю, національною спрямованістю духу і світогляду пронизані всі чотири розділи книги. Тут в одному жанрі зібрано найширшу палітру різнопланових тем, що привертає увагу і викликає зацікавленість читача. Добірка віршів написана у досить незвичному для читача і досить складному жанрі тріолетів. Автор розмірковує про історію становлення та розвиток українства як нації, як планетарного світогляду. Її надзвичайно турбують процеси, які відбуваються в українському суспільстві.

Творить Людмила Ромен і на крилах другої своєї музи – музичної. У її доробку більше 30 фортепіанних творів, 16 партитур для хору, більше сотні пісень, як на власні слова, так і на тексти О. Ольжича, О. Теліги, М. Вороного, В. Симоненка, Н. Степули, М. Вінграновського, Д. Нитченка. Поклала на ноти і вірші поетів-земляків: О. Олесья, М. Данька, О. Вертіля, Т. Герасименко, А. Гризуна та багатьох інших.

Незважаючи ні на хворобу, ні на родинну зайнятість, громадський обов'язок змушує Людмилу Валентинівну і сьогодні вести активне громадське життя – з 1999 року очолює обласну організацію Всеукраїнського жіночого товариства імені Олени Теліги – своїми натхненими творами відгукуватися на всі політичні події в Україні.

З вересня 2003 року Людмила Валентинівна Ромен обіймає посаду відповідального секретаря Сумської обласної письменницької організації.

І кожний день її – у творчості («Іду життям, мов соняшник по стежці, Пелюстки щедро роздаю. Беріть!») та боротьбі:

*Я – та, що не ховалася на піч від Світу,
Я не відсиджувалася, коли громи
Трощили Душу України. Крила вітер
Сердито рвав не раз, та вирвати не зміг.*

Ці завершальні рядки, які повністю характеризують щедрю і мужню душу поетеси.

Провідний бібліограф МЦБС Валентина Салогуб.